

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. L. H., narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2025, č. j. OAM-644/BA-BA07-BA06-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 4. 6. 2025 byla kontrolována totožnost žalobce a ten předložil cestovní pas VNM č. X a kartu povolení k pobytu Maďarska č. Xa. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) s platností do 27. 12. 2029, kdy zadávajícím státem bylo Maďarsko a jím předložený doklad maďarského povolení k pobytu je v SIS veden jako věc hledaná, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Následně dne 10. 6. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 11. 6. 2025, č. j. OAM-644/BA-BA07-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 27. 9. 2025.

II.

Žaloba

2. První skupinou žalobních námitek vytykal žalobce žalovanému nezohlednění jeho individuální situace. Tento nedostatek žalobce spatřoval především v nepromítnutí tvrzení žalobce z průběhu pohovoru o zajištění ubytování na území ČR na adrese **P. (poskytnuté panem M. L.)**. Navzdory datu uvedenému na dokladu žalobce trval na tom, že měl na této adrese zajištěné ubytování již v době zajištění. V tomto ohledu žalobce poznamenal, že průběh zjišťovacího pohovoru a prostředí policejní stanice je v mnoha ohledech stresující. K tomu přidal zřejmý jazykový deficit a fakt, že pro žalobce byla celá nešťastná situace nepříjemným překvapením (neboť žil v tom, že jeho pobytové oprávnění z Maďarska je platné, o jeho zrušení nevěděl), není divu, že si na první dotaz nevzpomněl na plnou adresu. To, že tuto situaci správní orgán dále nešetřil a dále tuto neúplnou informaci vykládal v neprospěch žalobce, považoval žalobce v rozporu s požadavky na vedení pohovoru. Dle názoru žalobce to dále svědčí o účelovosti jednání žalovaného, který při svém rozhodování zohlednil pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, kdežto skutečnosti svědčící v jeho prospěch naprosto ignoroval, čímž se měl také dopustit porušení § 50 odst. 3 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dále žalobce zmínil negativní dopad jeho zajištění do jeho psychického a fyzického stavu (nezlepšující se vyrážka navzdory poskytnuté medikaci). Druhou skupinou námitek žalobce vytykal žalovanému nedostatečné odůvodnění neaplikace zvláštních opatření. Žalobce považoval učiněné závěry žalovaného v tomto směru za nedostatečné, jednostranné a účelové. V tomto směru nesouhlasil s postupem žalovaného, který dle názoru žalobce odůvodnil své rozhodnutí v této části na základě jedné neúplné odpovědi žalobce v rámci pohovoru, kterou vyložil extenzivně. Dle žalobce mělo být na jeho případ aplikováno zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalovaného, že toto opatření není možné z důvodu nízkých finančních prostředků, neboť přeprava po Praze je levná, vzdálenosti nejsou daleké. Jako místo, kde se žalobce má hlásit, navíc může být stanoveno i některé z pracovišť poblíž. Žalobce dále uvedl, že po dobu svého zajištění v ZZC s vykonávajícími orgány plně spolupracoval a poskytoval veškerou součinnost v rámci probíhajících řízení; zároveň poskytoval pomoc i dalším osobám v tomto zařízení zajištěným. Má za to, že svým chováním potvrdil, že není důvod se obávat, že by nerespektoval orgány PČR a své povinnosti vyplývající z využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců. Závěrem žaloby vznesl žalobce poslední skupinu námitek brojící proti délce doby zajištění, kterou považuje za nepřiměřenou. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

3. Ve vyjádření k žalobě dne 4. 7. 2025 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Poté shrnul doposud zjištěný stav věci, na jehož základě došel k závěru, že zajištění žalobce je nezbytné a uložení zvláštních opatření by nebylo účinné. Zejména žalovaný zdůraznil, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR nikdy neučinil. K obsahu žaloby žalovaný sdělil, že námitky v ní obsažené zlehčují situaci žalobce, a ve finále nijak blíže nerozporují rozhodnutí žalovaného. V něm žalovaný naopak dostatečně odůvodnil nutnost zajištění žalobce. S případným uplatněním mírnějších opatření, jak žalobce navrhuje, se žalovaný dle svého názoru vypořádal ve svém rozhodnutí, konkrétně na straně 2 a 3, kde uvedl, že z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné. Žalobce sám uvedl, že se chce vrátit zpět do Maďarska a v případě návratu do Vietnamu může ve vlasti bydlet u matky. Zároveň uvedl, že nemá žádnou překážku k vycestování a může vycestovat. Stejně tak žalovaný dostatečně odůvodnil délku zajištění žalobce, toto náležitě odůvodnil na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný má na území zajištěné ubytování nijak nesouvisí s popsáním protiprávním jednáním žalobce a nemá vliv na umístění jeho osoby v ZZC. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Dne 4. 6. 2025 byla kontrolována totožnost žalobce a ten předložil cestovní pas VNM č. X a kartu povolení k pobytu Maďarska č. Xa. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován v SIS s platností do 27. 12. 2029, kdy zadávajícím státem bylo Maďarsko a jím předložený doklad maďarského povolení k pobytu je v SIS veden jako věc hledaná, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 4. 6. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je zdrav. Naposledy přicestoval před osmi měsíci, kdy přiletěl do Maďarska na maďarské povolení k pobytu, které mu mělo platit dva roky. V Maďarsku pracoval na tržnici jako skladník pět měsíců a poté přijel na návštěvu do ČR, od té doby se zde nachází nepřetržitě. Uvedl, že se ale chce opět vrátit zpět do

Maďarska. Sdělil, že nevěděl, že mu bylo povolení k pobytu v Maďarsku zrušeno a ani neví z jakého důvodu. V ČR ani nikde v EU nežádal o mezinárodní ochranu. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, přebývá někde v Praze, přesnou adresu si nepamatuje. Ohledně finančních prostředků sdělil, že má pouze minimální hotovost na vycestování a nemá finanční prostředky na složení kauce. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je svobodný a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, naopak ve vlasti má matku a sestru. Naposledy byl ve Vietnamu v roce 2024 a v případě návratu může bydlet u své matky. Uvedl, že nemá žádnou překážku k vycestování a může vycestovat. Následně dne 10. 6. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 11. 6. 2025, č. j. OAM-644/BA-BA07-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 27. 9. 2025.

8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač prokazatelně na území ČR pobýval delší dobu; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „*(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti*.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, s tím, že tyto uvedl konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, nerespektované v minulosti uložené příkazu k vycestování, záznam v SIS, v ČR údajně pouze na návštěvě, podání žádosti až po jeho zadržení v ČR, absence překážek ve vycestování. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, absence hlášeného místa pobytu, v minulosti nerespektovaný příkaz k vycestování, záznam v SIS) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přetrvat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR či nelegálně vycestovat zpět na území Maďarska a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu nejen ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce sdělil, že nemá na území ČR majetek, nedisponuje finančními prostředky pro složení záruky a vycestování a ani možností si je obstarat. V této souvislosti žalovaný tudíž spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční prostředky, kterými žalobce nedisponuje. V tomto směru je irelevantní, že jízdné MHD v Praze není drahé či možnost dopravit se na určené místo pěšky, neboť nebylo vysvětleno, kde by žalobce i na toto jízdné vzal finanční prostředky spolu s nezbytnými prostředky na další živobytí a ubytování. Žalobce vůbec nenastínil, jakým způsobem by hodlal financovat svůj pobyt na území ČR. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v absenci hlášeného místa pobytu žalobce. V rámci správního řízení uvedl toliko, že přebývá někde v Praze, přesnou adresu nebyl

schopen sdělit; vyloučil existenci doručovací adresy a označení zvonku. Tuto odpověď na rozdíl od žalobce nepovažuje soud za neúplnou a extenzivně vyloženou. Žalovaný s touto informací naložil zcela v souladu s jejím zněním a významem. Nyní v žalobě tvrdí žalobce, že má zajištěné bydlení, toto však v rámci správního řízení nijak neprokázal a učinil tak až po ukončení správního řízení (srovnej § 75 odst. 1 s.ř.s.). Dále žalovaný v tomto směru z vyjádření žalobce dovodil, že není možnost žalobce na jím tvrzené adrese spolehlivě kontaktovat a předpokládat, že se na ní bude skutečně zdržovat. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, kdyby si své náklady hradil ze svých zdrojů. Na území ČR se nenachází nikdo z rodiny žalobce nebo jemu blízkých osob. Nelze tedy ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií na území ČR, ale i EU.

13. Nyní v žalobě již přesně tvrdí žalobce, že má zajištěné bydlení na adrese **P. 4**, toto však v rámci správního řízení nijak neprokázal a učinil tak až po ukončení správního řízení v rámci řízení o projednávané žalobě (srovnej § 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud ani přes to neshledal tuto skutečnost jako pádný důvod pro propuštění žalobce ze ZZC, a to zejména z důvodu absence uvedení jakéhokoli vztahu žalobce k zajištěnému místu pobytu či osobě vlastníka nemovitosti. Rovněž soud považuje záruku v podobě zajištěného ubytování na adrese **P. 4** za nedostatečnou. Se závěrem žalovaného se soud tedy plně ztotožňuje. Důvod pro přijatý závěr spatřuje soud mimo jiné, v absenci vazby žalobce na místo uvedené v prohlášení o zajištění ubytování stejně jako lokalitu a osobu poskytující ubytování. Žalobce ve své žádosti ani nyní v žalobě nerozvedl, jaké konkrétní vazby k danému místu či osobě má. Tímto se celkově snižuje hodnota poskytnuté záruky žalobce, neboť se v takovém případě může jednat toliko o místo uvedené na papíře, aniž by žalobce měl skutečný záměr se na adrese zdržovat. Žalobce dále bagatelizuje datum uvedené na předloženém potvrzení o zajištění ubytování, nicméně i tento nedostatek by již nemohl změnit nic na závěrech žalovaného i soudu. Na okraj soud podotýká, že datum uvedené na potvrzení o zajištění ubytování přesto jasně deklaruje vznik tohoto ubytování až po dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a proto nemohlo být žalovanému známo. I z tohoto důvodu shledal soud provedení potvrzení o zajištění ubytování, jakožto důkazu, nevhodným a nadbytečným, a k jeho provedení tedy nepřistoupil, a to s přihlédnutím k ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.
14. K námitce žalobce ohledně nezohlednění jeho pobytu v ZZC, které má představovat jeho osvědčení o budoucí spolupráci se správními orgány, soud konstatuje, že je třeba odlišit chování žalobce mimo zajištění v ZZC a jeho chování v průběhu zajištění. Ačkoliv lze obecně souhlasit s tím, že lze chování žalobce v ZZC promítnout posouzení dalšího trvání jeho zajištění, je tak možné učinit až v následném rozhodnutí o žádosti žalobce o propuštění či rozhodování o dalším setrvání žalobce v ZZC. Z logiky věci nelze rozhodovat o osvědčení v rozhodnutí, na jehož základě žalobce do ZZC teprve nastoupí. Rovněž nelze ani předjímat, že samotné řádné chování žalobce v ZZC bude pokračovat i po jeho propuštění či uložení

zvláštních opatření a automaticky mu zajistí uložení zvláštního opatření pouze na základě takového chování. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.

15. Ohledně výrazky na kůži, jež žalobce sužuje a špatného psychického a fyzického stavu žalobce z důvodu pobytu v ZZC zdejší soud konstatuje, že se žalobce dopustil opakovaně porušení právních předpisů ČR v oblasti cizineckého práva, a proto je nyní nucen snášet následky svého počínání, a to i za cenu určitého nepohodlí. Každé ZZC je zajištěno přítomností lékaře, na kterého se zajištění cizinci mohou v případech zdravotních problémů obrátit. Z tvrzení žalobce vyplývá, že ten tak učinil a byla mu poskytnuta příslušná medikace. Není zřejmé, čeho více by žalobce chtěl docílit mimo ZZC. S ohledem na uvedené považuje soud napadené rozhodnutí za přiměřené okolnostem případu a dosavadnímu počínání žalobce.
16. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce. Soud neshledal důvodnou ani tu část námitky týkající se paušálního stanovení délky doby zajištění. Doba zajištění ve lhůtě 110 dnů byla stanovena na základě průměrné délky nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci, jako je ta žalobcova. Lze konstatovat, že formalistické bazírování na individuálním stanovení doby zajištění na jeden

den přesně je neproveditelné a nedůvodně pedantské. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji.

17. Jako neúčelné se jeví i řetězení rozhodnutí o prodloužení zajištění, jak navrhuje žalobce, neboť by v takovém případě docházelo k zbytečnému zahlcení správního orgánu a posléze i soudu. Soudní přezkum je žalobci garantován možností podat žádost o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, kdy proti následně vydanému rozhodnutí je žaloba přípustná. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. Ačkoliv tedy může žalobce podat z důvodu stanovené lhůty 110 dnů v této lhůtě pouze jednu žalobu proti samotnému rozhodnutí o svém zajištění, není to jediný způsob, jak se domoci dalšího soudního přezkumu svého zajištění. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovu zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění. Nutno podotknout, že v určitých případech je také nezbytná aktivní účast zajištěného cizince – žádost o propuštění.
18. Žalobce mimo výše uvedené vytýkal žalovanému způsob, jakým zjišťoval skutkový stav věci. Ten považoval žalobce za nedostatečně zjištěný, kdy dle jeho názoru žalovaný nevynaložil dostatečnou aktivitu při jeho zjišťování. Soud v tomto směru připomíná již výše uvedené, tj. že v případě rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se jedná o první úkon v řízení. Z důvodu krátké lhůty pro rozhodnutí věci je kladen i nižší důraz na zjištění skutkového stavu věci. Z tohoto důvodu považuje soud shromážděný podkladový materiál pro vydání rozhodnutí o zajištění za dostatečný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o podání vysvětlení dne 4. 6. 2025, rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců ze dne 4. 6. 2025, lustrací v cizineckých systémech, konstantní soudní judikatury a vlastních zkušeností.
19. První pohovor s cizincem je vždy zásadní z důvodu jeho autentičnosti a bezprostřednosti, neboť cizinec nemá časový prostor pro úpravu své výpovědi či přípravu jiných tendenčních postupů. Rovněž je z logiky věci zřejmé, že takový protokol může být použit jako podklad i pro jiná řízení. Současně se žalobci dostalo velmi rozsáhlého poučení o tom, jaká jsou jeho práva, povinnosti a případné následky jeho jednání. Rovněž byl při úplném začátku výslechu dotázán, zda rozumí tlumočnickovi a zda je schopen podání vysvětlení. Závěrem byl dotázán, zda chce něco k celé věci dodat či doplnit. V obou případech zněla odpověď záporně. Žalobce svým prvním výslechem a dalšími okolnostmi případu poskytl žalovanému dostatečné informace pro vydání rozhodnutí a současně nebyl vystaven žádným nepřipustným negativním vlivům, které by mohly mít vliv na jeho odpovědi a jednání.
20. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 15. července 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně